

síssim d'aquella mutilació irreversible. Dona mutilada, escric a la vora d'una finestra. Tancada a casa: els morts m'han tallat les ales i em fan mirar enrere com si el retrocés fora un pas indefugible per seguir endavant. No sé si arribaré mai a agafar l'impuls.

Entre en casa i tanque la porta. Voldria tancar-les totes, les portes. Plaf, plaf, plaf. Última nit de Sant Llorenç, ja no tornaré a la muntanya amb l'Actor. Està decidit. Plaf. Ho he decidit jo o estava escrit en algun lloc?

Passe el forrellat i faig dues voltes de clau al pany. Ho faig cada nit des que em vaig quedar sola. Potser sí que en tinc, de pors, jo també, encara que escriga que no. O potser ho faig perquè li ho he sentit fer durant anys a la veïna del costat, que també és viuda. Quasi totes ho som, en aquest edifici. És una finca de velles, és un barri dels vells... Nosaltres hi vam venir a viure perquè eren pisos barats, i perquè Ell volia escriure en un lloc tranquil. Només escriure... I perquè Ell també era un vell. El cas és que la senyora Dolores sempre que entra o ix de casa fa dos voltes de clau, clic clac: a les vuit i vint-i-dos del matí, quan baixa al pati a estendre la roba, a les deu quan ix a comprar el pa per a ella i per a la senyora Fina, la veïna del primer C, que no ix mai de casa; a les tres i quart de la vesprada (si és hivern) i a les vuit (si és estiu) quan ix a caminar,

i a les deu de la nit, quan se'n va al llit. Se sent tot en aquesta escala. Les veïnes també deuen haver sentit que és ben entrada la matinada i que jo acabe d'entrar a casa. Segur.

Em deixeu caure a plom sobre el llit per descor-dar-me les sandàlies. L'Estel se'm refrega pels peus d'ungles curosament polides. M'agrada arreglar-me molt les ungles, malgrat tot. No sé si ma mare em deixarà pintar-me les ungles. La tia sí que em deixava per anar al ball quan eren festes, i de vegades per anar al cine amb la meua amiga Lola. Total, com que era fosc, tampoc s'havien de vore massa... M'agrada molt el cine. A la tia també li agradava. Quan vivíem a Alcoi hi anava totes les vesprades que en feien, i jo quan eixia d'escola i acabava de berenar anava a buscar-la. Li preguntava al porter: «Senyor home, ha vist vostè entrar una dona amb un *bolso*? És que és ma tia i deu estar preocupada esperant-me. Ell feia un mig somriure i em deixava passar sense pagar i l'aposegador em portava fins on estava ma tia, que plorava molt en les pel·lícules d'amor.

Jo no plores massa. Em puc aguantar. Crec que el plor és com les estimes: s'ha de poder controlar. Ho vaig decidir quan tenia deu anys. En aquell temps la senyora del principal em deixava passejar la seua xiqueta en el cotxet. Jo anava tota esvanida recurrent

el carrer de Sant Llorenç amunt i avall i pegant la volta a la plaça mentre cantava cançons i feia dringar el sonall de plata de la criatura, tota vestideta amb randes i llaços de seda. Era una xiqueta molt riallera i molt bonica, rosada com un porquet i fina com els pètals d'una rosa. Lirios es deia, com la Mare de Déu. Un nom molt alcoià... Però un dia la senyora em va dir que ja no calia que tornara més, que ja tenien una passejanta de pago que també la pentinava a ella i que deixava fet el sopar del senyoret. I a mi recórrer el carrer i la plaça sense Lirios em feien un mal a la panxa i a la gola que a voltes em pensava que no podria resistir. Era com si m'engolira un rosegó de pa dur que em gratava per dins i no em deixava respirar. M'ennuegava amb la pena. Llavors vaig decidir que no tornaria a voler mai a ningú, però que si algun dia tenia una xiqueta, li posaria de nom Lirios, que és un nom de senyoreta.

Crec que fou una bona decisió aquella: controlar els afectes. I tot i així, mira si trobe a faltar el tio, ara que he hagut de tornar a casa amb ma mare i les meues germanes!

Se'm cau la nit a sobre, demà refinaré el personatge de Cèlia, que vol ser actriu o escriptora, encara que ara mateix ella no ho sap la veritat sempre és delicada. O potser no ho arribarà a ser mai, ni una cosa ni l'al-

tra. Ves a saber! Mai he sigut capaç d'usar cap tècnica en els meus llibres, cap escaleta, a penes alguns mapes de personatges quan començava... Després de les primeres històries, però, només el cap, el cor, la memòria i la intuïció. I temps. Molt de temps.